

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.183/2013/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év október hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.4/2013/13. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott 2 rendbeli életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősített cselekményeit 1 rendbeli testi sértés büntettének [2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat] minősíti, a 2 rendbeli súlyos testi sértés büntettét pedig testi sértés büntetteként [2012. évi C. törvény 164. § (1) és (3) bekezdés I. fordulat] jelöli meg, amelyből 1 rendbeli kísérleti szakaszban maradt.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti, amelyet börtönben kell végrehajtani.

A vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.160,- (tízezer-egyszázhatvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. év február hó 25. napján kihirdetett 20.B.4/2013/13. számú ítéletével a vádlottat a távollétében 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés I. fordulat) és 2 rb. súlyos testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés), melyből 1 rb. kísérlet, miatt - halmazati büntetésül - 5 év börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a bűnjelekről, így az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjel lefoglalását megszüntette és megsemmisíteni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a védő enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.422/2013/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, így a távollétes eljárás szabályait is, és kellően megindokolt, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó. A megállapított tényállásból okszerűen következett a vádlott bűnössége, azonban az életveszélyt okozó testi sértés büntette nem 2 rendbeli, hanem 1 rendbeli cselekményként minősítendő, mivel a vádlott cselekvősége természetes egységet képez. Emellett indítványozta a nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője, hogy az ítélőtábla az elbíráláskori, 2012. évi C. törvényt alkalmazza, mivel a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében az kedvezőbb a vádlottra nézve.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. A tényállás 3. pontjában szereplő cselekmény kapcsán kifejtette a védő, hogy nem bizonyított kétséget kizáróan ezen cselekmény, a vádlott nem tett vallomást erre vonatkozóan, a sértett pedig mentességi jogával élt. Mindössze egy orvosi látogatás áll rendelkezésre. Ezért 1 rendbeli súlyos testi sértés büntette kapcsán a vádlott felmentésére tett indítványt, míg a további 3 rendbeli cselekmény tekintetében a büntetés enyhítését kérte és egyben a kedvezőbb feltételes szabadságra bocsátás miatt az új Btk. alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Ítélőtábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat, így a távollétes eljárás szabályait is, betartotta és helyesen járt el, amikor a sértett vallomásait a bizonyítékok köréből kirekesztette, figyelemmel a beadványaiban foglaltakra, amelyekben a feljelentését visszavonta és a vádlott megbüntetését nem kérte. Mindezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy azt kell vélelmezni, hogy a tanú a mentességi jogával kívánt élni. Ellenben nem értett egyet az ítélőtábla a sértett és a vádlott fia által tett vallomás kirekesztésével ugyanezen beadványokra hivatkozva, tekintettel arra, hogy a kérdéses leveleket a sértett kifejezetten maga, a saját nevében írta, míg a fiuk ilyen beadványt nem intézett a bírósághoz. A nyomozás során pedig a tanú mentességi jogával nem élt, a figyelmeztetése szabályszerű volt, azt követően tette meg vallomását. Erre figyelemmel nem lehetett azt vélelmezni, hogy ezen tanú is mentességi jogával kívánt élni, azonban kiemeli az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság emellett is teljes körűen eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, elegendő bizonyíték állt rendelkezésre valamennyi cselekmény megítéléséhez, a tényállás megállapításához. Bizonyíték értékelése, mérlegelése, indokolása ennek megfelelően nem hiányos, ezért ezen szabálysértést csupán jelezte az ítélőtábla.

A vádlott beismerte a terhére rótt bűncselekményeket, ennek kapcsán viszont meg kell jegyezni, hogy a 3. pont alatti tényállás tekintetében bár a vallomástételt megtagadta, azonban a gyanúsítás közlését, illetve a figyelmeztetéseket követően nem csupán nem tett ellenvetést a gyanúsítás ellen, hanem lényegében egyetlen mondatban a bűncselekmény elkövetését is beismerte. A vádlotti beismerésen túlmenően valóban rendelkezésre álltak további bizonyítékok, így tanúvallomások is, amelyek alátámasztották a cselekmények megtörténtét, illetve a sértett sérüléseire vonatkozóan az orvosi iratokon, orvosi látleleten túlmenően igazságügyi orvosszakértői vélemény is rendelkezésre állt. Mindezen bizonyítékok a további okirati bizonyítékokkal együtt aggálytalanul bizonyították a bűncselekmények megtörténtét és alkalmasak voltak a megalapozott tényállás megállapítására.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, így a másodfokú eljárásban is irányadó, a felülbírálat alapját képezi.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és részben helytálló a cselekmények minősítése is. Ellenben a 2. tényállási pontban szereplő és 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősített cselekmény - úgy ahogyan az az ügyészi vádban is szerepelt, illetve ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen utalt - természetes egységet képez, így nem 2 rendbeli, hanem 1 rendbeli cselekménynek minősül.

Ki kell emelni, hogy a rendkívül rövid időn belül (körülbelül fél óra), azaz közel azonos időben elkövetett cselekmények, az ennek során a sértett által elszenvedett sérülések nem eredményeznek halmazatot. A sértett már a bántalmazás kezdetekor életveszélyes állapotba került, így teljes mértékben egyetértett az ítéltábla azzal az ügyészi érveléssel, hogy az ezt követően folyamatosan életveszélyes állapotban lévő, ugyanazon sértett sérelmére, ilyen rövid időn belül ismételt életveszélyt okozó bántalmazást elkövetni nem lehetséges, az külön büntetőjogi értékelést (a rendbeliséget illetően) nem nyerhet. Mindezen körülmények a természetes egység megállapítása mellett a büntetés kiszabása során értékelendők a vádlott terhére, ahogyan azt egyébként az elsőfokú bíróság meg is tette.

Erre tekintettel az ítéltábla azt állapította meg, hogy a vádlott ezen cselekménye során a térbeli-időbeli egység nem bomlott meg, lényegében azonos alkalommal és ugyanazon bántalmazást folytatta a vádlott, így az általa elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette 1 rendbeli cselekménynek minősül, természetes egységet képez. (Az elsőfokú bíróság által megjelölt bírósági határozat jelen bűncselekménnyel azonosságot nem mutat, különös tekintettel arra, hogy mintegy 3 hét telt el azon jogeset szerint a két bántalmazás között.)

A Fővárosi Ítéltábla vizsgálta a Btk. 2. §-ára figyelemmel, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskori, avagy az elbíráláskori jogszabályok a kedvezőbbek. Ennek

kapcsán megállapította, hogy a jelenlegi, a 2012. évi C. törvény szerint a feltételes szabadságra bocsátás szabályai kedvezőbbek, mivel a vádlott már a büntetés kétharmad részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható, szemben az elkövetéskori büntető törvénykönyv szabályaival, mely szerint a börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés esetén a büntetés háromnegyed részének letöltését követően lehet feltételes szabadságra bocsátani az elítéltet. Ezért figyelemmel a Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleményére is, mely szerint a „határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik, megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására" a Fővárosi Ítéltábla az elbíráláskori törvényt alkalmazta, mivel az kedvezőbb elbírálást eredményez a vádlottra nézve.

Ennek megfelelően a bűncselekmények jogszabályi megjelölése az életveszélyt okozó testi sértés esetében a 2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata, a súlyos testi sértés bünteténél pedig a 164. § (1) és (3) bekezdés I. fordulata.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen számba vette, az ítéltábla nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a további időmúlást, amely nem a vádlott magatartására vezethető vissza. Emellett figyelembe vette azt is, hogy 1 rendbeli jelentős tárgyi súlyú cselekménnyel kevesebb került halmazatban megállapításra a vádlott terhére. Bár ennek kapcsán meg kell jegyezni, hogy a történeti tényállás nem változott és a súlyosító körülmények között meg kell jelölni a családon belüli erőszak súlyosító voltát, illetve a kitartó elkövetést is. Mindemellett is lehetőséget látott az ítéltábla a sértetti megbocsátó beadványokra is figyelemmel az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére, így a vádlott terhére megállapított cselekmények tárgyi súlyára, valamint az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességre és az említett enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel az ítéltábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést alaposnak találta és a kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítette.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) és (2) bekezdés a./ pontja alapján állapította meg az ítéletben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

A törvényszék az ítélet rendelkező részében nem a hatályos Be. rendelkezései szerint jelölte meg a bűncselekményeket, ezért az ítéltábla - figyelemmel a 61/2008. BK véleményben foglaltakra is - a bűncselekményeket a 2012. évi C. törvény Különös Része szerinti alcímével nevezte meg.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bünyügi költség megfizetésére.

Budapest, 2014. év október hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.4/2013/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.183/2013/12. számú ítéletében írt változtatásokkal jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év október hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző